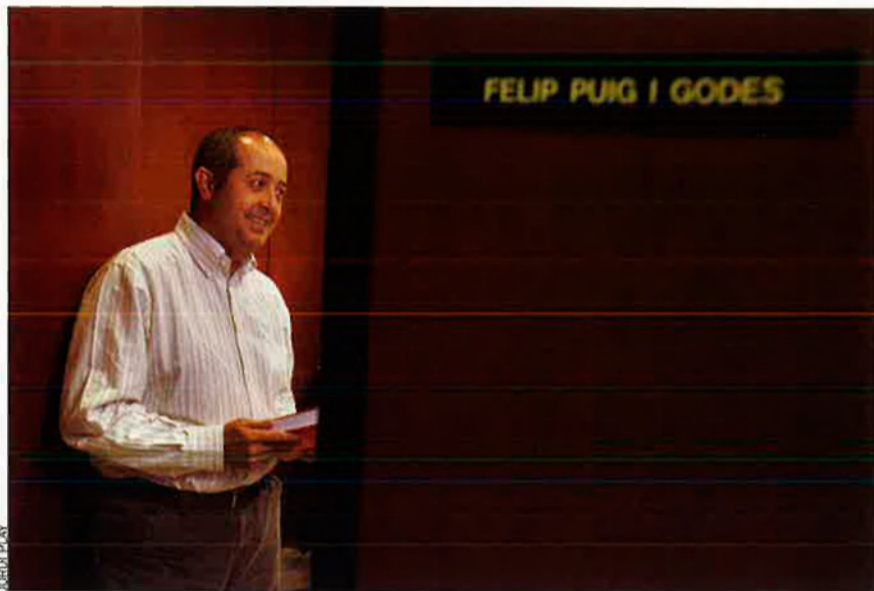

“És més necessari que mai de prioritzar l'eix nacional”

El vostre nomenament ha estat interpretat com un reforç de les tesis més sobiranistes a Convergència. Es pot llegir amb aquesta clau?

—Crec que és una interpretació molt interessada o que analitza només el maquillatge. Convergència sempre ha estat un partit sobiranista, un partit nacionalista. Jordi Pujol és un nacionalista convençut, Convergència té per objectiu fundacional la plenitud nacional de Catalunya. No hi ha canvi de tesis, sinó que tot forma part de l'adaptació a la nova realitat del país, un nou cicle a la política espanyola, un nou estadi per a avançar cap a un estat més plurinacional.

—El dia 20 és prevista l'escenificació del replantejament del catalanisme des de Convergència. Quin eix central tindrà, en què es basarà?

—Refundar el catalanisme, una pretensió molt ambiciosa per part d'Artur Mas i la gent de Convergència, ha de comportar una àmplia complicitat. Refundar el catalanisme és renovar el projecte de país, i vol dir revisar els fonaments d'un projecte polític que es configura fa 150 anys. És un projecte econòmic, és un projecte social, és un

Felip Puig Godes (Barcelona 1958), fins ara portaveu de CiU al Parlament català, ha estat nomenat secretari general adjunt de CDC. Artur Mas se centrarà en la seva refundació del catalanisme i Puig esdevé el número dos de CDC.

programa de reforçament cultural i és un programa polític que necessita redefinir els seus objectius estratègics, on Convergència continuarà apostant per allò que ha estat sempre: una gran agregació de sensibilitats amb un gran partit de centre, i també un conjunt de valors ètics.

Per tant, no significa un trencament,

sinó una necessària actualització en aquesta segona transició espanyola, en aquesta Europa i en aquest món més global.

—El catalanisme també pretenia regenerar Espanya. Igualment cal revisar aquest objectiu?

—La modernització espanyola s'ha aconseguit. I sense l'esforç de Catalunya i del catalanisme polític no hauria estat possible.

Per tant, entenent que un dels dos grans objectius del catalanisme s'ha complert, regenerar Espanya, ara cal prioritzar més el procés de reconstrucció del nostre país. Ara hem de fer un cert procés de Catalunya endins, en el sentit que només podrem projectar-nos cap enfora si mantenim un projecte polític que prioritzi, bàsicament, les nostres ambicions col·lectives.

Aquí és on jo crec que hi ha una de les causes de la gran confusió que afecta la societat catalana. És la primera vegada en la nostra història que les institucions catalanes, sota la fórmula que hagin tingut al llarg del darrer segle, són dirigides per un partit de subordinació, de dependència i de projecte espanyol.

L'aposta per la refundació del catalanisme és també per a continuar essent la primera força política i per a guanyar les eleccions. No enganyem ningú. Volem contribuir a refundar, a redefinir, a renovar el projecte de país, però és obvi que aspirem a protagonitzar-lo políticament i a recuperar-ne el lideratge.

—Quines estratègies us plantegeu per a evitar que ningú no vulgui pactar amb vosaltres, encara que sigui guanyant les eleccions?

—És evident que l'aposta per a renovar el projecte de país s'adreça a dos escenaris. Un, des d'un punt de vista de remoure la sensibilitat i les complicitats de la societat catalana. L'aposta per ser la casa gran del catalanisme va adreçada a intentar retrobar més complicitat de tots aquells agents socials, acadèmics, econòmics, que d'alguna manera són els qui structuren la fortalesa institucional d'una societat. Per tant, la primera aposta és trobar més complicitats, més enllà de les fronteres ideològiques, dels protagonismes socials, en el compromís col·lectiu d'un projecte de país.

L'altra és que aquesta aposta cerca reforçar Convergència com a partit, i busca també, a través de diferents posicions estratègiques, remoure les actuals estratègies d'altres partits catalanistes. No ens enganyem, intentem adreçar-nos als entorns catalanistes –cada vegada més residuals– del socialisme, als entorns nacionalistes d'Esquerra Republicana que encara continuïn prioritant el projecte de país. Però també ens adrecem a aquelles sensibilitats que s'organitzen a través d'unes altres fórmules polítiques més minoritàries, o també des d'un punt de vista d'uns altres moviments organitzats.

Ens adreçarem als qui no prioritzen l'eix ideològic esquerra-dreta, com avui utilitzen alguns partits amb substrat i amb electorat catalanista, i volem que tornin a pensar en la possibilitat de conformar una majoria nacionalista alternativa. Quan Espanya assetja més que mai la nostra voluntat d'autogovern, és més necessari que mai de prioritzar l'eix nacional i no el debat ideològic. Catalunya encara no és prou madura per a permetre's el luxe de jugar a esquerres i dretes, mentre no tinguem les estructures nacionals ben sòlides.

—Aquest procés de renovació proposat per Convergència és compartida pel soci de la federació, Unió?

—Entre Convergència i Unió potser de vegades anem amb el ritme canviat, en la mateixa direcció, però no acabem de marcar el pas igual. Però bé, l'aposta de Convergència per ser la *casa gran* del catalanisme no solament és compatible, sinó que compta amb la gent d'Unió. Cal valorar com un fet positiu l'existència d'un projecte amb matisos diferents, amb dos lideratges amb unes personalitats fortes, que configuren un escenari diferent del que havia estat la personalitat de Jordi Pujol, omnipresent i omnicomprendiva, que havia marcat un perfil únic de CiU.

—Aquesta omnipresència de Jordi Pujol ha aixecat recels entre sectors de Convergència davant la possibilitat de posar Oriol Pujol en el seu lloc de portaveu al Parlament?

—Els recels poden venir més per una mena d'imaginari dinàstic, que no pas perquè Oriol Pujol, o qualsevol altre diputat, no estigui en condicions d'as-

sumir aquesta responsabilitat. És un llast que Oriol Pujol haurà d'assumir, que durant uns quants anys arrossegà, però que malgrat tot li permet d'estar a primera línia de la direcció de Convergència.

—Aquest replantejament també implicarà les estratègies polítiques a Madrid?

—Anem entrant en una nova etapa de construcció d'un nou estat que encara no ha completat l'estructura constituent. I és evident que Catalunya no accepta el tancament de l'estat de les autonomies. Som en un moment de transformació, de crisi de creixement... N'és la causa aquesta tensió dialèctica que hi ha. Tant País Basc com Catalunya han intentat processos per trobar un nova situació. I per a mi és evident que som davant una nova etapa cap a un intent d'avançar cap a un estat plurinacional. En aquest nou escenari és evident que Convergència ha de recalcular la seva manera de fer política a l'estat espanyol. I alguns d'aquests elements ja es poden plantejar. Si hi ha garanties per a desplegar l'Estatut, si hi ha coincidències socials programàtiques, si se'ns necessita estarem disposats a estudiar-ho. I si s'entén que la nostra participació en la política espanyola amb el PSOE és incompatible amb la pervivència del tripartit a Catalunya, estarem disposats a estudiar-ho. És a dir, el nou escenari obliga a més garanties i a més fermesa, un cop deslliurats de condicionants ja superats com la integració europea, consolidar la democràcia o el progrés econòmic.

I en aquest nou escenari no descarto haver de tornar al peix al cove per desplegar el nou Estatut, però el cove serà més gros, la xarxa més tupida, i caldran peixos més grans, sense perdre la morralla.

—En algunes ocasions us heu definit com a independentista.

—Sí, o sobiranista... Aquestes adjectius formen part del catalanisme.

—Però l'objectiu de voler un estat propi no el comparteix tot el catalanisme.

—Segur, és clar. Hi haurà gent que es trobaria còmoda en un estat plurinacional. Segurament aquest seria un escenari més que satisfactori per uns quants anys. Però jo estic convençut que el catalanisme i el nacionalisme

continuarà aspirant a allò que sempre ha aspirat. Passa que el nacionalisme que encarna CiU sempre ha tingut molt clar que això no ha de significar la ruptura de la cohesió del país. Per tant, s'ha de compaginar amb les possibilitats reals que ens ofereix el nostre entorn europeu i l'espanyol. Però també cal tenir clar que les estructures constitucionals que avui tenim poden quedar obsoletes d'aquí a 15 anys o 20. I aquí és on el catalanisme no renuncia a res. Convergència no és un partit independentista, però aspirem a la sobirania plena de Catalunya.

—A Europa hi ha diversos processos sobiranistes oberts: Escòcia, Flandes, el País Basc. A Catalunya també hi ha qui planteja una consulta popular sobiranista. El mateix líder d'ERC parlava de la data del 2014. Hi podrieu donar suport, a una iniciativa d'aquest tipus?

—Primer, recomanaria al dirigents i la societat espanyola que llegissin la premsa internacional. Veurien que les conviccions de mantenir les personalitats col·lectives, com vol el País Basc o Catalunya, no són coses d'una altra galàxia.

En segon lloc, no vull comparar el que passa a Escòcia, Euskadi o Catalunya amb la proposta de Carod, que no és res més que un pla de jubilació personal. Determinats dirigents d'ERC es plantegen amb frivolitat la concreció de les ambicions de país. Quan parlen d'un referèndum el 2014 és quan s'ha acceptat la tercera hora del castellà a les escoles, quan TV3 és la quarta en audiència, quan acceptem que la llei de Dependència i les polítiques d'habitatge vinguin dictades des d'Espanya... Són discursos absolutament naïfs.

Nosaltres continuem apostant per una agència tributària pròpia, la gestió de l'aeroport, el sistema judicial que ens permet el nou Estatut, la xarxa d'oficines pseudo-diplomàtiques a l'exterior, la presència a la UNESCO, la inspecció laboral... A partir d'aquest nou escenari d'autogovern, que si som rigorosos podem desenvolupar en sis anys o set, és quan ens podem plantejar alguna mena de redefinició del projecte.

Enric Rimbau